

פרק העבירות	הנחיות התביעה
עדכון אחרון: יולי 2018	הצבאית הראשית

הנחיה מס' 2.10

עבירות בנשק

כללי

1. הוצאת נשק מרשות הצבא הינה תופעה מדאיגה, בעיקר בשל הנגישות הרבה שיש לחיילים בצה"ל לאמצעי לחימה, וכן בשל הסכנה הפוטנציאלית הטמונה בהחזקת נשק על ידי חיילים שלא כדין.
2. תופעה זו – לא כל שכן, סחר בנשק ממש על-ידי חיילים – מחייבת טיפול משפטי מחמיר, נוכח היבטי המעילה באמון אשר נלווים לביצוע עבירה מסוג זה (ע/84/06 התצ"ר נ' טור' עוזאני וערעור שכנגד); וכן באשר היא מסיבה נזק רב לצה"ל בשל עצם נטילת הנשק ממחסניו, וטומנת בחובה סיכון, כי הנשק יגיע לידי עבריינים או לעוסקים בפעילות חבלנית (ע/250/97 רב"ט אל-עטרש נ' התצ"ר; ע/55/98 טור' סיטון נ' התצ"ר; ע/92,93/09 התצ"ר נ' רב"ט שיטרית וערעור שכנגד וכן רע"פ 1497/10 באותו עניין (פורסם בנבו, 2 במאי 2010)).
3. כן ראו את **מגמת ההחמרה העקבית** ברמות הענישה, בפסיקת בית המשפט העליון:

"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתן של עבירות הנשק השונות, הסכנות הנשקפות מהן ותוצאותיהן הקשות (ראו למשל, ע"פ 5833/07 ח'ורי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.11.2007)). לאחרונה ניכרת מגמת החמרה בעונשי המאסר הנגזרים על נאשמים בעבירות אלו, נוכח היקפן המתרחב והצורך בבלימתן [...] בע"פ 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 4.12.2011) [...] נקבע כי הגיעה העת להחמיר בעונשיהם של נאשמים המורשעים בעבירות נשק בכלל ובעבירות סחר בנשק בפרט" (ע"פ 4450/11 חאלד עספור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8 בפברואר 2012); ראו גם ע"פ 5833/07 עלאא ח'ורי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18 בנובמבר 2007); ע"פ 3361/08 נתנאל ליבוביץ' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27 ביולי 2008); ע"פ 2251/11 ג'מאל נפאע נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 4 בדצמבר 2011))
4. מגמה מובהקת זו ניכרת מזה שנים רבות גם בפסיקת בית הדין הצבאי לערעורים:

"בתי הדין הצבאיים נוקטים קו עונשי מחמיר ביחס לעבירות בנשק. קו זה מגלם את הסיכון לשלום הציבור ולביטחוננו, הטמון בעבירות האמורות, ואת מגמת ההחמרה בענישה, שמצאה ביטוייה בפסיקת בית המשפט העליון, על רקע שיקולי ההלימה וההרתעה, העומדים בבסיסה. בנוסף, מייצגת הפסיקה המחמירה את ההיבטים הערכיים המחמירים הייחודיים למערכת הצבאית, שעיקריה רכיב המעילה של החיילים העבריינים באמון המערכת הצבאית, והפגיעה הקשה והחמורה בצה"ל ובערכי האמינות והמשמעת. בסופו של יום נמדד עונשם של מי שהורשעו בעבירות בנשק בבתי הדין הצבאיים (הוצאת נשק מרשות הצבא או סחר בנשק), בתקופות מאסר ארוכות וממושכות של מספר שנים מאחורי סורג ובריח" (ע/31/12 רב"ט עמאר נ' התצ"ר; ראו גם ע/127/01 התצ"ר נ' רב"ט דבקרוב וערעור שכנגד; ע/38,39/07 סג"ם נוג'ידאת נ' התצ"ר וערעור שכנגד; ע/73,78/09 טור' קומימי נ' התצ"ר וערעור שכנגד; ע/92/11 טור' עזרא נ' התצ"ר; ע/60,61/11 טור' מלסה נ'

פרק העבירות	הנחיות התביעה
עדכון אחרון: יולי 2018	הצבאית הראשית

התצ"ר וערעור שכנגד; ע/99/13 סמ"ר שמאי נ' התצ"ר (להלן: "עניין שמאי");
ע/10/16 רס"ל יהודה נ' התצ"ר; ע/63/17 סמל זועבי נ' התצ"ר)

התשתית הנורמטיבית

5. יסודות העבירה שעניינה הוצאת נשק מרשות הצבא, לפי סעיף 78 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955 (להלן: "החש"ץ"), זכו לפרשנות מרחיבה בפסיקת בתי הדין הצבאיים. להלן תובאנה מספר סוגיות מרכזיות, אשר התעוררו בנושא זה:

"הוצאה"

6. הכלל הוא "שכל הפעולה הנעשית ברכוש צבאי, המוחזק בידי חייל בתוקף תפקידו, שלא בהתאם לייעודו והעברתו מידו שלא ברשות, יש בה משום הוצאתו מרשות הצבא, תהיה הרשות אליה הועבר אשר תהיה" (ע/312/57 אע"צ גרבש נ' התצ"ר).

7. לפיכך, גם העברתו של נשק בתוך תחומי היחידה, מן המקום בו היה עליו להיות, נטילת נשק מחייל בהיותו בביתו או העברת נשק מיחידה ליחידה, תיחשב הוצאת נשק (ע/222/86 טור' יעקבס נ' התצ"ר; ע/169/87 טור' בן מויאל נ' התצ"ר; ע/111/88 בח"ג ואקנין נ' התצ"ר). כמו כן, נשק שהוצא מתחומי היחידה ברשות ולא הוחזר אליה תוך זמן סביר – רואים בו נשק שהוצא מרשות הצבא (ע/141/58 התצ"ר נ' סמל שקולניק). כך, גם כאשר חייל קיבל לידיו נשק צבאי מאחר, לאחר שאותו אחר הוציאו מרשות הצבא, ייחשב גם החייל "המקבל" כ"מוציא", אם לא החזיר את הנשק לבעליו (ע/137/10 התצ"ר נ' סמל כנעאן).

8. את יסוד ה"הוצאה" אין לפרש כהוצאה מתוך כוונה לשלול בעלות לעולמים, ואין נפקא מינה לצרכי הרשעה, אם הנאשם התכוון להוציא את הנשק מרשות הצבא לפרק זמן ממושך (ע/15/58 התצ"ר נ' טור' בולמן; ראו גם 183/03 התצ"ר נ' סמל שומרי וערעור שכנגד). "הוצאת" הנשק תתגבש גם מקום בו הנאשם התכוון להוציאו לפרק זמן קצר בלבד, או לצרכי נקמה, חינוך או ענישה, שאינם בהכרח עברייניים במהותם (ע/13,15/15 התצ"ר נ' סמל טבאש וערעור שכנגד).

"נשק"

9. מונח זה מוגדר בסעיף 1 לחש"ץ: "נשק – לרבות חלקים ואביזרים של כלי נשק, תחמושת, חומרי נפץ וציוד לחימה אחר, מכשירים המשמשים כלי עזר להפעלה או להכוונה של נשק, בין שהנשק ראוי לשימוש ובין שאינו ראוי".

10. כלומר, המינוח "נשק" מתייחס לקבוצה רחבה של רכוש צבאי שהינו אמל"ח באופן מובהק (לדוגמא: רימונים למיניהם, כדורים וכן כלי נשק שונים או חלקים מהם). בנוסף, המינוח "נשק" מתייחס גם לאביזר ההיקפי מסוג אמר"ל, שיכול לשמש ככלי תצפית, מסייע ללחימה, אך יכול להיות גם חלק בלתי נפרד מכלי צליפה ותקיפה, אשר מסייע ללוחמים בשטח (על ההתייחסות לסוגי אמר"ל שונים – ראו הנחיית תצ"ר מספר 2.12).

11. הגדרה זו חסרה, שכן אין בה תשובה לשאלה הבסיסית מהו "נשק" או "כלי נשק". מונח זה אף אינו מוגדר בפקודת הפרשנות. עם זאת, נראה כי ניתן להקיש לענייננו, תוך התאמה לטיבו ומהותו של השירות הצבאי, מהגדרת המונח "נשק" בסעיף 144(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, לפיה "נשק" הוא כל אחד מאלו:

פרק העבירות	הנחיות התביעה
עדכון אחרון: יולי 2018	הצבאית הראשית

- א. כלי שסוגל לירות כדור, קלע, פגז, פצצה או כיוצא באלה, שבכוחם להמית אדם, וכולל חלק, אביזר ותחמושת של כלי כזה;
- ב. כלי שסוגל לפלוט חומר הנועד להזיק לאדם, לרבות חלק, אביזר ותחמושת לכלי כאמור ולרבות מיכל המכיל או שסוגל להכיל חומר כאמור ולמעט מיכל גז מדמיע כהגדרתו בחוק כלי היריה, התש"ט-1949;
- ג. תחמושת, פצצה, רימון או כל חפץ נפיץ אחר שבכוחם להמית אדם או להזיק לו, לרבות חלק של אחד מאלה.
12. מוטב, כי במקום שבו היות הרכוש "נשק" איננו בגדר ידיעה שיפוטית, יפעל התובע לקבלת חוות דעת מידי גורם צבאי לגבי היותו של הרכוש משום נשק.

"מרשות הצבא"

13. ישנם מקרים שבהם רואים את הנשק כנמצא ברשות הצבא מכוח חזקה קונסטרוקטיבית. כך, נשק צה"לי שנמצא כשהוא נטוש – רואים אותו כנמצא ברשות הצבא, מכוח פקודות מטכ"ל המחייבות אותו להחזירו לצה"ל (ראו פ"מ 52.0305 "מציאת אפסניה – נוהל דיווח וטיפול"). על כן, חייל שמצא נשק צה"לי ולא החזירו לצה"ל – רואים אותו כמי שהוציא נשק מרשות הצבא (ע/113/73 סרן כץ נ' התצ"ר).
14. כלל זה חל גם בכל הנוגע לשלל מלחמה שנמצא על-ידי חייל צה"ל (ראו פ"מ 50.0301 "תפיסת אפסניית שלל בעת לחימה"; ע/313/57 סרן שרמר נ' התצ"ר; ע/79/75 התצ"ר נ' טור' כרמי).

מדיניות העמדה לדין

מדיניות הגשת כתבי אישום במקרים של הוצאת כלי נשק

15. ככלל, יש להגיש כתב אישום בגין עבירת הוצאת נשק מרשות הצבא לפי סעיף 78 לחש"פ, אלא אם מדובר בעבירה שנעברה בנסיבות קלות במיוחד.
16. בהפעילו את שיקול דעתו בשאלה, האם להגיש כתב אישום או להעמיד חייל לדין משמעתי, ישקול הפרקליט, ככלל, את הנתונים הבאים:
- א. המניע והמטרה שברקע הוצאת הנשק, ובכלל זה שאלת קיומו של מניע פלילי;
 - ב. טיב הנשק שהוצא, הסכנה הטמונה בו (למשל, לבנת חבלה, חומרים נפיצים) וכמותו;
 - ג. קיומו של תכנון מוקדם באשר לביצוע העבירה;
 - ד. אופן הוצאת הנשק (למשל, נטילת נשק תוך כדי פריצה לבניין לשם כך, להבדיל מנשיאת "נשק" בהיקף מזערי ובשוגג, בעת היציאה מהבסיס הצבאי);
 - ה. מעורבותם של מספר חיילים;
 - ו. תפקידו ודרגתו של מבצע העבירה.
- יש להדגיש, כי העבירה אינה נתונה לדין משמעתי, ולפיכך במקרים בהם לא מוגש כתב אישום לבית הדין, הרי שיש להעמיד את החייל לדין משמעתי בגין עבירה של הוצאת רכוש מרשות הצבא, לפי סעיף 77(א)(1) לחש"פ.

הנחיות התביעה הצבאית הראשית	פרק העבירות עדכון אחרון: יולי 2018
--	---

מדיניות הגשת כתבי אישום במקרים של הוצאת רימונים וכדורים

17. במקרים בהם הפריטים שהוצאו מרכוש הצבא הם רימונים לסוגיהם או קליעים ותרמילים, יש מקום להגיש כתב אישום, במקרים המתאימים, תוך התחשבות בנתונים הבאים:
- א. טיב הנשק שהוצא וכמותו (ע/139,140/08 טור' **מרדכיב נ' התצ"ר וערעור שכנגד**; ע/70,72/16; **רב"ט סויד נ' התצ"ר וערעור שכנגד**);
- ב. הסיכון אשר נשקף מן הנשק שהוצא מרשות הצבא, בהתחשב בדרך שבה הוצא ובדרך בה אופסן או נשמר לאחר נטילתו (ע/16/03 **סמל בלנק נ' התצ"ר וערעור שכנגד**; ראו והשוו אל ע/101/07 **רס"ר פלאח נ' התצ"ר**) כאשר בתוך כך תיבחן, **בין היתר**, שאלת הוצאתו של הנשק משטח המחנה הצבאי (ע/49/03 **התצ"ר נ' רב"ט בן דודו**; ע/143/07 **התצ"ר נ' רב"ט הייב**). לעניין מידת הסיכון יוכל התובע להיעזר בחוות דעת גורם צבאי, או בחוות דעת מטעם מעבדת החבלה של משטרת ישראל, אשר לשאלת הסיכון;
- ג. מטרת הוצאת הנשק (ראו, למשל, ע/122/02 **סמל בן שושן נ' התצ"ר**, שם הפנה בית הדין לעובדה, כי הנשק נמכר לאדם בעל עבר פלילי; ע/194/03 **התצ"ר נ' טור' עותמן**);
- ד. קיומו של תכנון מוקדם באשר לביצוע העבירה וכן באשר למטרת הוצאת הנשק, למשל בדרך של הצהרות מוקדמות של הנאשם לגנוב דבר מה (ע/194/03 **התצ"ר נ' טור' עותמן**; ע/2/05 **התצ"ר נ' טור' מוזס וערעור שכנגד**);
- ה. מעורבותם של מספר חיילים (ע/179,181/08 **התצ"ר נ' סמ"ר מרואני וערעור שכנגד**);
- ו. הסיכון אשר נשקף מהנשק שהוצא, וזאת, בהתייחס למקום שבו אופסן או נשמר ולדרך שבה הוצא;
- ז. תפקידו של מבצע העבירה (ע/135/07 **התצ"ר נ' רב"ט שמעוני**);
- ח. מכלול נסיבות העבירה.
18. ככלל, בכל מקרה של הוצאת **רימון רסס**, יש להגיש כתב אישום בגין עבירה של הוצאת נשק מרשות הצבא, לפי סעיף 78 לחש"פ.
19. במקרים בהם הוצאו מרשות הצבא **אמצעי לחימה אחרים, לרבות תחמושת**, אך אלו הוצאו על מנת **לבצע מעשה פלילי** או מעשה בריונות ואיומים (לדוגמא, לשם זריעת בהלה או למטרות שימוש במגרשי ספורט – ע"מ 24/07 **התצ"ר נ' סמל גאולי**; ע"מ 26/07 **התצ"ר נ' רב"ט ענר**), יש מקום להגיש כתב אישום בגין עבירה של הוצאת נשק – אלא אם מדובר ב"נשק" שאינו נפיץ, או שערכו לא עולה על סכום של **2,500 ₪**. היה הסכום נמוך מערך זה – יש מקום להגיש כתב אישום בגין עבירה של הוצאת רכוש מרשות הצבא, לפי סעיף 77(א)(1) לחש"פ.

מדיניות מעצר עד תום ההליכים

20. כאשר עולה מחומר הראיות חשש לכך שהוצאת הנשק נעשתה למטרה פלילית או עבריינית, שיש בה כדי להוות סיכון בטחוני לאדם, בטחון הציבור או בטחון המדינה, יש לבקש את מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים (ע"מ 28/99 **התצ"ר נ' טור' אלמליח**; ע"מ 81/08 **סמ"ר לוי נ' התצ"ר**). גם כאשר מדובר במניע עמום, הפסיקה פירשה זאת וקבעה כי חזקה על המניע להוצאת הנשק שאינו כשר.
- גם ערכאות אזרחיות ראו בחומרה את העבירה של החזקת נשק שלא כדין, לפי סעיף 144 לחוק העונשין, תשל"ז – 1977, הקרובה במהותה לעבירה בה עסקינן (לניתוח מעמיק בשאלת מעצר עד תום

פרק העבירות	הנחיות התביעה
עדכון אחרון: יולי 2018	הצבאית הראשית

ההליכים בעבירה של החזקת נשק שלא כדין, ראו: ב"ש 296/86 מדינת ישראל נ' שפיק פארס סעד, פ"ד מ (2) 289.

21. להלן מספר נסיבות לחומרה, שיש לקחתן בחשבון לעניין הגשת בקשה למעצר עד תום ההליכים:
- א. כמות הנשק וטיבו – ככל שמדובר בכמות רבה יותר, תהא נטייה רבה יותר לעצור עד תום ההליכים. יש לראות בחומרה הוצאת רימוני רסס, חומרי חבלה וכלי ירייה (רימוני עשן והלם: ע"מ 24,26/07 הנ"ל; אמר"ל: ע"מ 53/08 התצ"ר נ' טור' אסרייב; כלי נשק: ע"מ 1/05 טור' אבו אל חבאיב נ' התצ"ר), אך גם כאשר מדובר בתחמושת בלבד, ייתכנו מקרים בהם יהיה מוצדק להורות על מעצרו של חשוד או נאשם (ע"מ 134/16 התצ"ר נ' רב"ט אלקשחר);
- ב. המניע – יש לייחס משקל מכריע לשאלה האם חפץ הנאשם לסחור בנשק שהוצא, למסרו לעבריינים, או לגורמים עוינים וכדומה (ע"מ 17/01 התצ"ר נ' טור' אבו-בכר; ע"מ 34/13 סמל ויספלד נ' התצ"ר; ע"מ 35/18 סמ"ר סלגן נ' התצ"ר);
- ג. הפגיעה ביכולתה של היחידה הצבאית למלא משימותיה, לרבות פגיעה בכוננותה ובמוכנותה ללחימה (ע"מ 45/16 טור' חלבי נ' התצ"ר);
- ד. ריבוי המקרים – חשיבות רבה יש לייחס לשאלה, האם מדובר באירוע חד פעמי של הוצאת נשק או במספר מעשים;
- ה. דרגת הנאשם ומעמדו – הפגיעה במשמעת חמורה יותר כשמדובר בקצין או במשרת קבע, המנצל את נגישותו לאמל"ח, ואשר מעשהו הוא בבחינת הפרת אמונים.
22. לסיכום, במקרים של הגשת כתב אישום בעבירה של הוצאת נשק שהמניע לו הוא פלילי או עברייני, יבקש התובע הצבאי, ככלל, את מעצרו עד תום ההליכים של הנאשם, ורק נסיבות חריגות במיוחד תצדקנה את אי בקשת מעצרו.

טיעון לעונש

23. חומרת העבירה מחייבת, כי ככלל, במקרה בו הורשע נאשם בעבירה של הוצאת נשק מרשות הצבא, יעתור התובע לעונש מאסר בפועל לתקופה ממשית וממושכת (ע/215/99 התצ"ר נ' רב"ט אלמליח וסמל אלמליח; ע/92,93/10 הנ"ל וכן רע"פ 1497/10 הנ"ל באותו עניין). בתי הדין הצבאיים הביעו דעתם לא אחת, כי זהו העונש הראוי גם במקרה שהנשק לא הוצא אל מחוץ ליחידה (ע/24,25/10 טור' נהרי נ' התצ"ר וערעור שכנגד) או עת המניעים להוצאתו אינם ברורים (ע/122/96 סגן משלב נ' התצ"ר).
- בית הדין הצבאי קבע, כי אופי העבירות וסוגן מתחשב, מטבע הדברים, בנסיבות העבירה, אך אינו מותיר בידי מרחב תמרון רב באשר לעונש המוטל (ע/155/90 טור' ביבי נ' התצ"ר; ע/18/95 סמל שטוטלנד נ' התצ"ר); ובכל מקרה, כפי שקבע בית המשפט העליון, "הגיעה השעה להעלות את רף הענישה בעבירות נשק" (ע"פ 8012/04 מחמוד מתאני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16 בנובמבר 2005); ראו גם את הפסיקה המנויה בפסקאות 3-4 לעיל).
24. עת מדובר בנאשם בעל דרגה יעתור התובע, ככלל, לפגיעה בדרגותיו (ע/82/96 התצ"ר נ' סמ"ר ברדה).
25. להלן השיקולים המרכזיים אותם יש להביא לידיעת בית הדין במסגרת הטיעון לעונש (לעניין זה ראה גם הפסיקה הצבאית שהוזכרה לעיל תחת מדיניות הגשת כתבי אישום בעבירות ממין אלה):
- א. המניעים להוצאת הנשק – מטרות "חיסול", מכירה, העברה לגורמים פליליים או עוינים (ע/92,93/09 הנ"ל ורע"פ 1497/10) וגם "הגנה עצמית" מפני אלו. וידגש: כאשר המניע נותר עלום,

פרק העבירות	הנחיות התביעה
עדכון אחרון: יולי 2018	הצבאית הראשית

יש מקום לטיעון, כי נוכח טיבו וטבעו של כלי הנשק, חזקה שהוצאת נשק מרשות הצבא שלא כדין, נועדה למטרה שאינה כשרה, שהינה פלילית או עבריינית (עניין שמאי שלעיל).

מכל מקום, גם בלא מניע פלילי או עוין מצד נוטל כלי הנשק, צורכי ההרתעה עדיין מחייבים עונש מאסר בפועל לתקופה ממשית (ע/170/03 התצ"ר נ' סמל נסר אל דין וערעור שכנגד; ע/59/04 רב"ט נמירובסקי נ' התצ"ר; ע/3/06 התצ"ר נ' סמל עבדאללה; ע/9,11/09 טור' אברמוב נ' התצ"ר וערעור שכנגד; ע/6/12 טור' עביד נ' התצ"ר). שהרי, אפשר שהנאשם טרם גיבש לעצמו את דרך הפעולה בהמשך, אך השלב הקריטי בפרשה הגיע לכלל מימוש בעצם הניסיון להוצאת האמל"ח מהבסיס (ע"מ 16/01 רב"ט פטרובסקי נ' התצ"ר).

ב. סוג הנשק שהוצא, כמותו ופוטנציאל הנזק הטמון בו (ע"פ 1332/04 מדינת ישראל נ' יצחק רפאל פס (פורסם בנבו, 19 באפריל 2004); ע/13,15/15 התצ"ר נ' סמל לנדאו וערעור שכנגד);

ג. שאלת איתורו של הנשק והשבתו לרשות הצבא, אם לאן (ע/73/14 רב"ט הייב נ' התצ"ר);

ד. מידת התכנון וההכנה שנלוו לביצוע העבירה (ע/31/12 רב"ט עאמר נ' התצ"ר);

ה. אירוע חד פעמי לעומת סדרת מעשים (ע"פ 3488/03 מחמד עבדאלראזק נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 5 באוגוסט 2003));

ו. חלקו של הנאשם בתוכנית העבריינית (ע/77,87/12 התצ"ר נ' רב"ט סקר וערעור שכנגד; ראו גם ע/31/12 הנ"ל, לגבי שותפו של רב"ט סקר לביצוע העבירה);

ז. היות הנאשם בעל דרגה או מעמד – ובמיוחד אם ניצל אמון שניתן בו במסגרת תפקידו (ע/27,28/09 התצ"ר נ' סגן כהן וערעור שכנגד; ע/28,30/11 התצ"ר נ' סמל שחאדה וערעור שכנגד);

ח. נסיבות אישיות של הנאשם ונתונו האישיים – ויודגש: בתי הדין הצבאיים הביעו דעתם לא אחת, כי באיזון בין הרתעת הרבים לנסיבותיו האישיות של הנאשם השיקול הדומיננטי הוא הרתעת הרבים, וכי יש להעדיף את האינטרס הציבורי וצורכי המשמעת בצה"ל, על פני נסיבות אישיות, לרבות מצב נפשי (ע/139/95 רב"ט ששון נ' התצ"ר; ע/61/98 טור' לינץ' נ' התצ"ר; ע/59/06 רב"ט טרביה נ' התצ"ר; ע"פ 10499/02 מדינת ישראל נ' אלמוג מיארה (פורסם בנבו, 27 במאי 2003)).